

ORBIREA SUFLETEASCĂ

- Duminica a șasea după Paști, a orbului din naștere -

Orbirea sufletească este întunecarea minții omului și înrobirea lui prin tot felul de păcate sufletești și trupești, care sunt boli ale sufletului și care îl aruncă pe om în orbire și nesimțire duhovnicească, iar trupul în diferite boli. Omul orbit sufletește trăiește în uitare de Dumnezeu și înrobit de grijile acestei vieți pământești, nu se mai roagă, nu mai este milostiv și nu-i mai ajută sau „nu-i mai vede și nu-i mai aude” pe cei din jurul său când aceștia au nevoie și cer ajutorul lui. Un om orb din punct de vedere duhovnicesc, vede totul prin prisma propriilor sale patimi. Cel iubitor de arginți gândește că toți sunt iubitori de arginți, cel răpitor al bunurilor altuia crede că toți sunt lacomi și răpitori, cel desfrânat gândește că toți sunt desfrânați, cel bârfitor că toți sunt bârfitori, cel rău și invidios crede că și alții sunt la fel. Îi vede pe ceilalți în funcție de starea lui duhovnicească, adică îi judecă pe alții după ceea ce zace în sufletul lui. De asemenea, cel orbit duhovnicește nu se cunoaște nici pe sine însuși așa cum este cu adevărat. El se consideră drept și îndreptățit, având mereu și neîncetat dreptate și îndurând necazuri și nevoi numai din vina celorlalți și exclusiv datorită urii lor neîmpăcate. Lui îi este permis orice, celorlalți revenindu-le numai sarcina de a-l admira și lăuda în

orice împrejurare. Însă harul lui Hristos schimbă această atitudine a omului față de semenii și față de sine însuși. Adică îl ajută să vadă numai lumina din viața semenilor săi, iar pe sine a se vedea așa cum este în realitate, sau uneori poate așa cum îl văd și ceilalți. Nu se mai socotește ca fiind fără vreo vină, înzestrat numai cu drepturi și calități, neprihănit, „stăpân al lumii”, superior tuturor celorlalți confracți ai săi. Deci, încetează acea iluzie sau părere de sine. Începe a se judeca pe sine și a-și osândi vechile păcate și obiceiuri. Însă, adesea, oamenii care au trecut prin suferință și au cunoscut ajutorul lui Dumnezeu, ca vindecare și eliberare, sporesc în credință ca vedere spirituală a prezenței și lucrării lui Dumnezeu în viața omului. Dumnezeu poate face dintr-un om infirm un dascăl, un misionar, un trimis al Său în lume. Viața pământească este scurtă, plină de suferință și amăgitoare, iar viața cerească este binecuvântată, plină de fericire veșnică. Să părăsim păcatele care ne orbesc și neucid sufletul și să ne reîntoarcem la Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Să aruncăm de pe ochii sufletului tina patimilor de până acum, spălându-ne în baia spovedaniei, apoi să intrăm sub ascultarea lui Hristos și a Bisericii pe care a întemeiat-o pe pământ. Smerindu-ne, rugându-ne, împăcându-ne unii cu alții, mergând regulat la biserică, făcând milostenie după putere, crescându-ne copiii în dreapta credință și în iubire de Dumnezeu, devenim creștini buni, fii adevărați ai Bisericii noastre ortodoxe și moștenitori ai Împărăției Cerurilor. Amin.

LUMINA MÂNTUIRII

Iisus Hristos a venit în lume ca să ne aducă lumina mântuirii, precum El Însuși a spus: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12). Mântuitorul sufletelor noastre este prezent astăzi în Sfânta Biserică. Aici El Se descoperă cu putere, milă și iubire ca Unul Care este „Același, ieri și azi și în veci” (Evrei 13, 8). Din cer și din Biserică, Domnul ne cheamă să urmăm adevărurile sfinte, să avem grijă de sufletele noastre și să împlinim poruncile dumnezeiești. În acest fel, viețile noastre pot să dobândească lumină din lumina lui Hristos, Care zice: „Atât cât sunt în lume, Eu sunt Lumina lumii!” (Ioan 9, 5). Acest lucru este posibil pentru că Biserica, în care este prezent Hristos, este o vistierie plină de daruri aducătoare de lumină și de mântuire. Cel dintâi dar pe care ni-l dă Biserica este numele de creștin. A fi creștin înseamnă a fi fiu al lui Dumnezeu (Ioan 1, 12). Creștinul poartă acest nume sfânt al lui Hristos, „care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2, 9) și care se află în ceruri (Luca 10, 20). Noi, creștinii, avem datoria să-L preamărim pe Dumnezeu pentru numele acesta (1 Petru 4, 16). A te boteza înseamnă a te îmbrăca în Hristos (Galateni 3, 27) și a primi numele Lui. Un alt dar pe care ni-l dă Biserica este dreapta credință, în care trăim și pe care o mărturisim. Această credință a fost mărturisită de Sfinții Apostoli și pentru ea și-au dat viața martirii și Sfinții Bisericii. Un dar de mare valoare, de care Biserica are multă grijă, este Sfânta Scriptură care, împreună cu Sfânta Tradiție, reprezintă cuvântul lui Dumnezeu. Tot ce face și ne învață Biserica se întemeiază pe cuvântul lui Dumnezeu din Sfânta Scriptură și din Sfânta Tradiție. Noi trebuie să le păstrăm și să le cinstim pe amândouă deopotrivă, după cum ne îndeamnă Sfântul apostol Pavel: „Fraților, stați neclintii și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră” (2 Tesaloniceni. 2, 15). Cuvântul lui Dumnezeu este pentru creștini o sursă de lumină după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur: „Dumnezeu Cel iubitor de oameni luminează nevăzut cugetele noastre prin Sfintele Scripturi”. Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție constituie o adevărată farmacie în care găsim leacuri tămăduitoare. Darul cel mai de preț pe care ni-l oferă Biserica la fiecare sărbătoare este Sfânta Liturghie, prin care se actualizează Jertfa Mântuitorului de pe Golgota. Sfânta Liturghie este încoronarea tuturor slujbelor religioase. În Sfânta Euharistie, Iisus Hristos este prezent în chip real și nu simbolic, după cum ne arată și Sfântul apostol Pavel: „Ca unor înțelepți vă vorbesc. Judecați voi ce vă spun. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este, oare, împărțirea cu Sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este, oare, împărțirea cu Trupul lui Hristos?” (1 Corinteni 10, 15-16). Mântuitorul Hristos vrea să ne facă pe noi fii și moștenitori ai Împărăției, de aceea ne îndeamnă și Sfântul apostol Pavel: „Ca fiii luminii să umblați!” (Efeseni 5, 8).

ZIUA EROILOR ROMÂNI

Ziua Eroilor, sărbătoare națională a poporului român, este sărbătorită în fiecare an, de Ziua Înălțării Domnului, mare sărbătoare creștină, care marchează înălțarea la cer a lui Iisus Hristos, la 40 de zile după Înviere. Astfel Ziua Eroilor este sărbătorită în memoria celor căzuți de-a lungul veacurilor pe câmpurile de luptă, pentru credință, libertate, dreptate și pentru apărarea țării și întregirea neamului. În semn de recunoștință pentru sacrificiul suprem al ostașilor căzuți la datorie în timpul primului război mondial, Tratatul de la Versailles, semnat de fostele țări beligerante, în anul 1919, prevedea, printre altele, obligativitatea întreținerii mormintelor ostașilor îngropați pe teritoriile statelor respective, precum și a operelor comemorative de război dedicate acestora. În

România, care a pierdut aproape un milion de militari și civili, prevederile Tratatului de la Versailles s-au concretizat prin Decretul-lege nr. 1693 din data de 4 mai 1920, care a stabilit ca Ziua Eroilor să fie sărbătorită cu prilejul Zilei Înălțării Domnului Iisus Hristos, dată decretată sărbătoare națională a poporului român. Țara

noastră a devenit, astfel, primul stat care i-a asimilat pe eroii străini celor naționali. În omagierea eroilor căzuți la datorie, un rol deosebit de important l-a avut Societatea „Mormintele Eroilor Căzuți în Război”, înființată în anul 1919, care a devenit, în anul 1927, Societatea „Cultul Eroilor” și mai târziu, de la data de 1 august 1940, „Așezământul Național Regina Maria”, sub înaltul patronaj al Reginei Maria. Acestei societăți i se datorează inaugurarea, în anul 1923, a Mormântului Ostașului Necunoscut, amplasat inițial în fața Muzeului Militar Național din Parcul Carol, dar și construirea, în perioada interbelică, a numeroase monumente și plăci comemorative în majoritatea localităților din țară. În anul 1948, având în vedere noua conjunctură politică, prin Decretul nr. 71 din anul 1948, Ziua Eroilor a fost stabilită pe data de 9 mai, abrogându-se, astfel, prevederile anterioare. Ulterior, prin Decretul nr. 117 din anul 1975 privind regimul mormintelor și operelor comemorative de război, s-a menținut prevederea potrivit căreia Ziua Eroilor era sărbătorită la data de 9 mai, cu prilejul Zilei Independenței de Stat a României și a Victoriei asupra Fascismului. După anul 1990, ca urmare a demersurilor Ministerului Apărării Naționale, Ziua Eroilor nu s-a mai sărbătorit la 9 mai, ci de Ziua Înălțării Domnului. Prin Legea nr. 48 din anul 1995, se proclama Ziua Eroilor, sărbătoare națională a poporului român, cea de-a patruzecilea zi de la Sfintele Paști — Ziua Înălțării Domnului Iisus Hristos —, potrivit tradiției românești. Actul a fost amendat de către Legea 379 din anul 2003 privind regimul mormintelor și operelor comemorative de război, care prevede celebrarea acestei zile la aceeași dată. În data de 4 mai 1920, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât, pentru prima dată, ca Ziua Eroilor să fie sărbătorită la praznicul Înălțării Domnului, decizie consfințită ulterior prin hotărârile sinodale din anul 1999 și din anul 2001, prin care această zi a fost proclamată sărbătoare națională bisericească. *Cinste Eroilor Români!*

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 1 iunie	17:00	Slujbă la Biserica Înălțarea Domnului
Joi 2 iunie	07:00 - 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea eroilor
Vineri 3 iunie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 4 iunie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
Duminică 5 iunie	07:00 10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Cioara vopsită

Era odată o cioară. Ce s-a gândit ea într-o zi: „Ce-ar fi să mă vopsesc eu albă, să nu mai fiu ca celelalte surori ale mele, și să fiu și eu ca un porumbel”. Zis și făcut. S-a vopsit albă și repede a zburat în stolul de porumbei. Dar porumbelii au cunoscut-o imediat că este cioară, și au fugit de ea. Măhnită cioara, că porumbelii n-au primit-o între ei, s-a întors înapoi la surorile ei ciorile. Dar altă întristare a venit peste cioară, atunci când a văzut că nici surorile ei, ciorile, nu o mai primesc. Ea era albă și ciorile negre se făceau de râs. Văzându-se cioara alungată de colo și până colo, i-a părut rău că s-a vopsit, „păcălindu-și” originea. Așa este și cu omul viclean, care nu este ceea ce pretinde a fi. Și necunoscându-și măsura, omul cade în grandomanie.

Iertarea

Se zice că odată Dumnezeu a îngăduit diavolului să vină în Fața Sa și să-i spună câte ceva despre ceea ce mai află și el prin lume. După ce i-a spus lui Dumnezeu despre una și despre alta, iată că îndrăznește să-i spună acestea:

- Doamne, oamenii Te supără neconținut și Tu îi ierți mereu... Iar eu nu Te-am supărat decât o dată și pe mine nu mă ierți...

Atunci Dumnezeu i-a răspuns:

- E adevărat că oamenii Mă supără neconținut, dar tot adevărat este că ei își cer iertare... Tu Mi-ai cerut vreodată iertare? Rușinat, diavolul a pierit atunci din fața Lui.

Trenul vieții

Viața este ca o călătorie cu trenul. Urcăm și coborâm des, există accidente, surprize plăcute la unele stații și tristețe adâncă la altele. Atunci când ne naștem și urcăm în tren, întâlnim oameni despre care credem, că ne vor însoți pe tot parcursul călătoriei noastre: părinții noștri. Din păcate, adevărul este altfel. Ei coboară la o stație și ne lasă pe noi fără dragostea și atașamentul lor, fără prietenia și compania lor. E drept că în tren urcă alte persoane care vor ocupa un rol important în călătoria noastră. Sunt frații noștri, prietenii noștri și acei oameni minunați pe care îi iubim. Unele dintre aceste persoane care urcă în tren, privesc călătoria ca o plimbare scurtă. Alții găsesc numai tristețe pe parcursul călătoriei. Și mai există și alții în tren, care sunt permanent prezenți și gata de a oferi ajutorul lor celor care au nevoie de el. Unii lasă în urma lor când coboară un dor vesnic...